

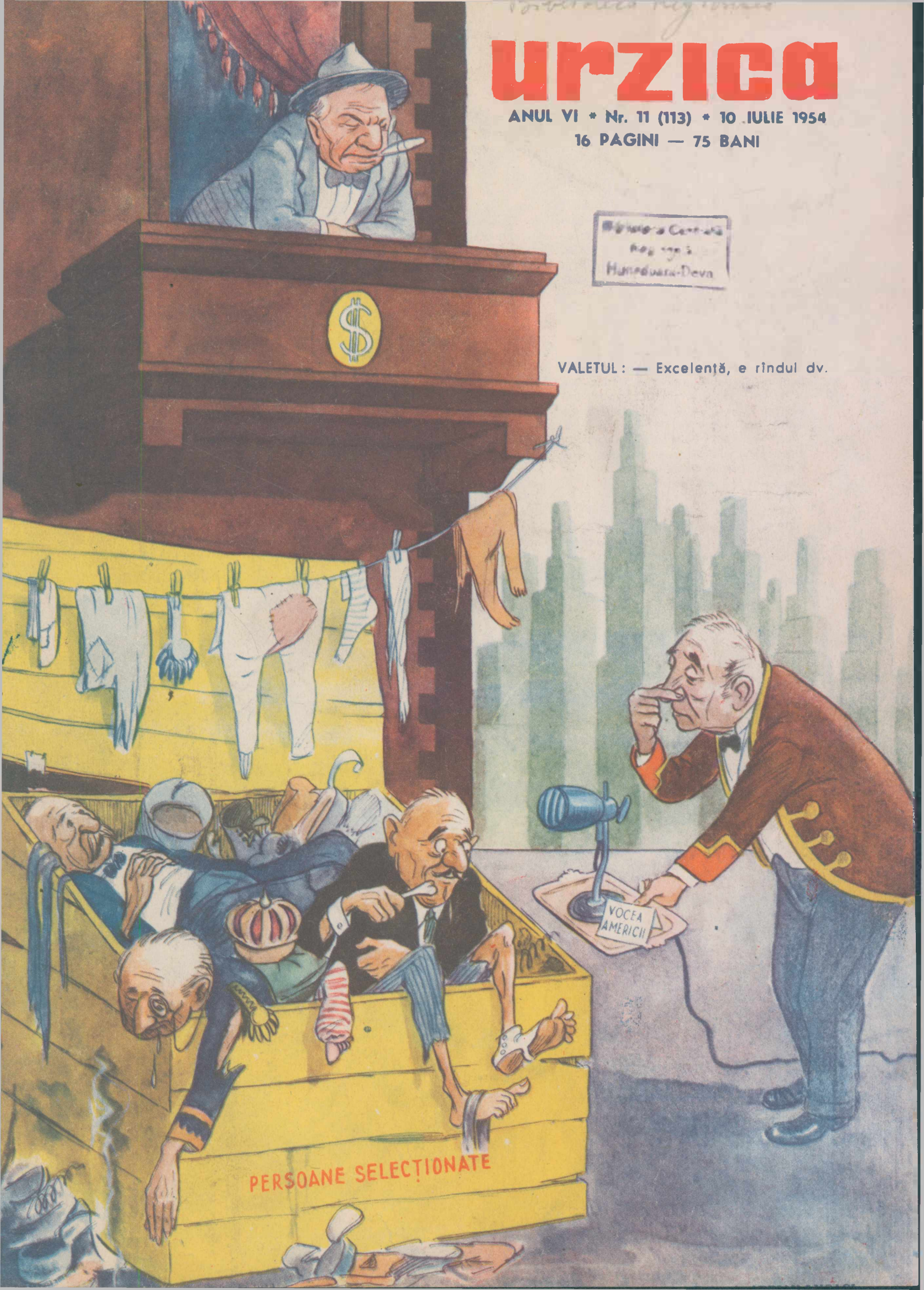
URZICA

ANUL VI * Nr. 11 (113) * 10 IULIE 1954

16 PAGINI — 75 BANI

Ministera Centrală
de Informații
Hunedoara-Deva

VALETUL: — Excelență, e rîndul dv.

PERSOANE SELECTIONATE

Un om cu rădăcini

de AL. VIANU

Intreprinderea „Drum nou“ din București are o unitate pe șoseaya Ștefan cel Mare la numărul 220. Unitatea aceasta n-are nimic deosebit în afară de președintele comitetului de secție sindicală. Se numește Alexandru Ghica. Nume istoric. Nu-i mai puțin adevărat că și Ghica al nostru va rămâne în istorie. Măcar în istoria unității la care lucrează. Nu-mi amintesc dacă Ghica cel despre care am învățat la istorie a fost sau nu un domnitor războinic, dar Ghica zilelor noastre, Ghica contemporanul, e un om foarte războinic. Periculos de războinic. E drept, nu poartă el lupte nici cu sultanii, nici cu împărații. Nu, el se luptă cu responsabilii! E mai actual și-i are și mai la-ndemână. În ultimii trei ani, de când a fost uns președinte de secție, Ghica a schimbat nenumărați responsabili. Unul venea, altul pleca; numai Ghica rămânea. În definitiv, cineva trebuia să rămână. Ca să aibă cine să-i schimbe pe ceilalți.

Are el o vorbă :

— Tovarăși, eu împing munca înainte!

De fapt, nu munca ci pe responsabili îi împinge el înainte. Îi împinge și-i tot împinge pînă-i scoate afară din întreprindere.

Cu cei care lipsesc de la lucru, tovarășul Ghica e totdeauna necruțător. Nu admite ni-

ci o absență. Regulă generală. O singură excepție face: cu el. Are și un argument: excepția confirmă regula. Și o confirmă foarte des. Intr-o zi, după o confirmare mai îndelungată, s-a întors la serviciu, anunțând că a fost rău bolnav. Slăbise bietul într-un asemenea hal că nu s-a simțit în stare nici certificatele medicale să le mai aducă. Cum să le fi adus, dacă nu dăduse pe la spital, și nici medici acasă nu chemase. Ii era teamă, probabil, să nu-i molipsească. Deși slăbit, cum a sosit la serviciu, cu o supremă efortare a pus mîna pe toc, a pus mîna pe condică și începu a-și căuta absențele. Tocmai atunci, un salariat trecînd pe acolo l-a întrebat ce treburi are în condică... Intr-o clipă, Ghica din alb s-a făcut stacojiu. În clipa următoare, din absent s-a făcut prezent. V-am spus eu că nu-i plac absențele.

Din ziua aceea, însă a devenit extrem de nervos. Noroc că a găsit și remediul. Cînd îi vin nervii, se refugiază în parc, cînd îi vine fierbințeala se refugiază la umbră, iar cînd îi vine inspecția se refugiază în dulap! Acolo, sărmanul, își găsisse mai deunăzi culcușul, cînd îi picase o inspecție inopinată, pentru care nu era deloc pregătit.

Dulapo-terapia a avut influențe binefăc-

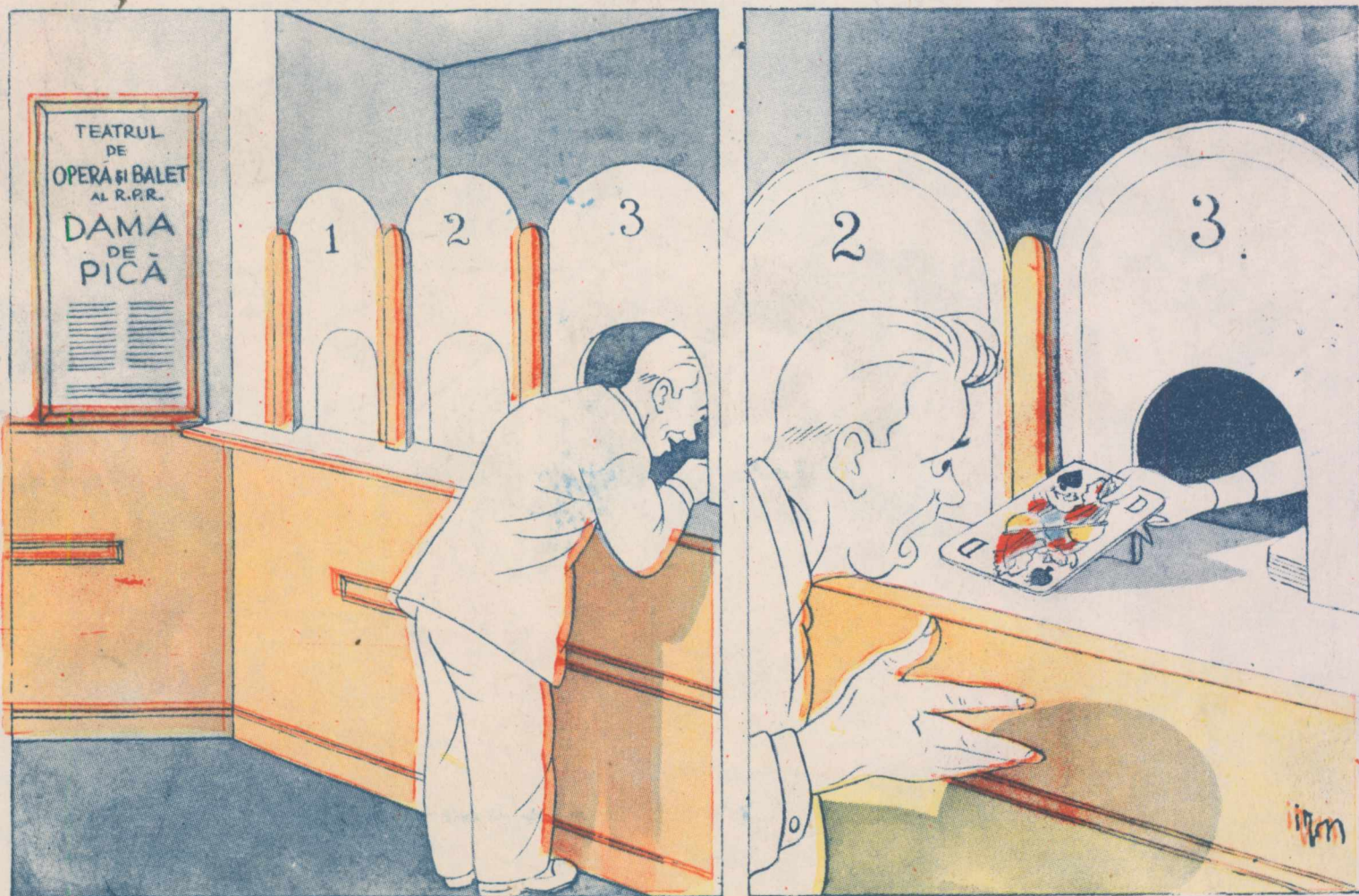
toare asupra lui, pentru că după această pățanie, tovarășul Ghica a prins la unitate rădăcini mai adînci. Una dintre rădăcini e atît de adîncă că a ajuns departe, pînă la centrală. Se numește Fănică Dumitrescu. Tovarășul Dumitrescu e președintele comitetului pe întreaga întreprindere. Fănică, ce să vă spun, e un om, o bomboană. O bomboană care se topește după Ghica. Și Ghica se topește după Fănică. Salariații spun că de s-ar topi amîndoi odată, ar fi tare bine pentru întreprindere. Pînă una-alta s-au topit niște fonduri directoriale cu care Fănică l-a stimulat pe Ghica. Pe urmă, l-a mai stimulat și cu titlul de fruntaș. Așa a vrut tovarășul Fănică. Adică n-a vrut Fănică singur. A vrut și Ghica. Ceilalți salariați n-au știut nimic. Totul s-a făcut în mare taină. Fără ședință, fără propuneri. Graba cu care Ghica a fost făcut fruntaș a fost atît de mare, încît tovarășul Fănică a uitat să-i facă în prealabil dosarul de fruntaș. I l-a făcut după aceea. Dar cite n-a mai făcut după aceea... Dosarul a ieșit bine. Au avut grijă și Fănică și Ghica să iasă bine.

Să vedem ce-o să iasă acum... Că ceva trebuie să iasă.

Sau dacă nu iese ceva, poate că iese cineva...

C.D.B.-ul SATISFACE... PROMPT

Desen de I. ROSS

— Dacă sînteți bună, aș vrea să văd și eu „Dama de pică“.

— ...Poftim!

DE CE SA NU SE POATA ?

Desen de A. RIK

Sint unii artisti plastici care consideră că dimensiunea operei este un factor determinant pentru succes.

de SILVIU GEORGESCU

La tovarășul director Filaret Gomoiu nu se intră așa, cu una, cu două.

Nici n-ai apucat să pătrunzi și:

— Biletul dv., vă rog!

— Hei, tovarășele, unde ți-e bonul de intrare?

— Să-l aduci înapoi semnat!... Neapărat! Să semneze pe dos tovarășul director. Ușa a doua dreapta, pe coridorul din stînga.

Și uite-așa. Păi numai între holul mare și scara principală, pe un total de, hai să spunem, o sută și ceva de pași, m-au întâmpinat atîția „rupători de bilețele“ că, pînă la urmă, m-am pomenit ținînd între degete o hîrtiuță, ceva, ceva mai mare decît o confetă.

— Tovarășe, hei!

— Știu! O aduc înapoi semnată.

Se vede însă treaba că și în ceea ce privește opiniile „rupătorilor de bilețele“, ele sînt de cele mai multe ori împărțite. Numai așa pot să-mi explic de ce tot întrebînd de tovarășul director Gomoiu, vreme de un ceas și mai bine, m-au tot plimbat de colo, colo, iar la ușa a doua pe coridorul din stînga, unde, potrivit indicațiilor, am ciocănit de cîteva ori, o voce dinăuntru mi-a replicat tăios:

— Ce e, mă tovarășe? Ce te-a găsit?...

O, nu, n-aș putea spune că n-am tras și oarecari foloase de pe urma acestor plimbări. Dimpotrivă. Am simțit chiar o deosebită plăcere să admir de-a lungul coridoarelor puzderia de grafice, angajamente și situații, care de care mai arătoase, mai în zig-zaguri, cu stegelețe, săgeți indicatoare, cu becuri care se aprind și se sting, într-un cuvînt, adevărate „opere de artă“.

Ceva mai mult. La un moment dat, în căutarea unei soluții potrivit căreia să pot da cit mai degrabă ochii cu tovarășul director Gomoiu, m-am pomenit urmărind atent pe pereți direcția săgeților din grafice.

Am traversat două coridoare, am urcat într-un suflet pînă la etajul trei, de acolo, tot pe drumul săgeților, din nou la etajul doi și deodată, la capătul unuia din coridoare, acolo unde ultima săgeată se opintea sfîrșită între două stegulețe, am citit cu inima tresărînd de bucurie: DIRECTOR GENERAL.

În sfîrșit.

— Intră!

Trei birouri, trei secretari, o ușă capitonată, alta, și, în sfîrșit, la un birou cît toate zilele, așa cum îi stă mai bine unui director „trei secretari-putere“, tovarășul Filaret Gomoiu în persoană.

Un bărbat trecut de prima tinerețe, cu fruntea posomorită de creșteri adînci, și niște sprîncene care se îngustează într-un „3“ pătrunzător, neclintit.

— Ei, vedeți? se adresează el celor doi bărbați cu care se vede oă a discutat îndelung pînă atunci, iată că, din cînd în cînd, își mai aduc aminte gazetele și de noi. Șezi! Îmi indică un fotoliu din fața biroului.

— Ai venit desigur să ne-ascuți necazurile? Bine-si făcut!... C-avem berechet. Da, da, degeaba te uii. N-ar strica să-i mai atîngeți nițel, din cînd în cînd, și pe tovarășeii ăștia de la Minister. Că dumnealor nu știu cu ce greutate ne zbatem noi.

În acest moment, soneria unuia din cele șase telefoane de pe birou zbirnie prelung. Tovarășul director Gomoiu ridică receptorul.

— Da, eu sînt!... Cum?... Da, da! Opt metode noi... Opt. Le aplicăm începînd de mîine dimineață... Nu, nu! De mîine dimineață. Nu-i așa? — întrebarea e adresată peste receptor celorlalți doi din birou, — nu, nu, sigur de tot. Opt metode... Cum?... „ce fel de metode?“ Păi... (se uită din nou descumpănit la cei doi), metode noi, tovarășe. O să vedem noi ce fel... Aud?... Lasă, frate! Dumneata scrie acolo! Scrie așa: două la strungărie, două la montaj, două la sculărie, două la... asta... la turnătorie. Total: opt. Este?... — Cei doi confirmă solemn. Păi dacă este... Cum? Sigur! Am luat toate măsurile... Și ieri am ținut ședință cu oamenii. Lozincile le-am pus de acum două săptămîni... Nu, nici o grijă! Da, da!... Noroc, tovarășe! S-a întors cu o față de martir spre mine:

— Întrebări, întrebări și iar întrebări. Oh, Ministerul ăsta...

După felul nervos în care-și mușcă acum capetele mustăților, nu-i greu să ghicești cît de neplăcute li sînt aceste convorbiri... cu... „forurile“.

— Nu ești în stare să-ți iei un angajament cît de mic, și ți-ai și aprins paie-n cap! Poftim, ascultă! Să-ți spună dumnealor prin ce greutateți trecem.

Și „dumnealor“, adică respectiv cei doi, tovarășul Marinică Puicea, adjunctul tovarășului Gomoiu, și inginerul șef Stamatiu n-așteaptă să fie invitați de două ori.

— Scuzați, zic, și mă ridic înainte ca vreunul din ei să fi început a-mi explica prin ce greutateți trec. Eu, de fapt... să vedeți, venisem în problema „graficului-orar“. Despre asta aș vrea să scriu. Acum două luni, întreprinderea dumneavoastră și-a luat angajamentul...

— Așa! se dezumflă pe trei voci directorul, adjunctul și inginerul șef. D-asta ați venit? Păi, de ce nu spui, frate?

— Să vezi, — primul capătă glas tovarășul director Gomoiu — în privința asta, dragul meu, cred că am făcut progrese însemnate.

— Chiar foarte însemnate! întăresc la unison tovarășul Marinică Puicea și inginerul șef.

Urmăresc din întâmplare privirea tovarășului Gomoiu. Drept în față, deasupra biroului, o lozincă cît toate zilele: TOVARĂȘI. SĂ FOLOSIM REZULTATELE GRAFICULUI-ORAR, APLICÎNDU-L CU SUCCES ÎN TOATE ATELIERELE NOASTRE.

— Acum pot spune că încep să fac o operă mare.

— Sîntem primii, înțelegi dumneata? Prima întreprindere din Minister care procedează la extinderea acestei metode.

— Inchipuește-ți numai, — aici glasul tovarășului director Filaret Gomoiu începe să se sufocă de entuziasm, — și la sculărie, și la montaj, la turnătorie, peste tot, în toate atelierelor noastre. Asta trebuie neapărat s-o scrii. Ne-a-pă-rat! Să-ți dau și cîteva nume. Să citească și oamenii. Să se bucure. Că noi, tovarășe, ehe, degeaba spune Ministerul c-așa și pe dincolo, degeaba. Noi...

— Degeaba! întăresc cei doi.

— O clipă! spun, în timp ce mă pregătesc să-mi notez unele date. Va să zică, dumneavoastră, porniți la extinderea metodei graficului-orar, nu?

— Adică „am pornit“! mă corectează cu un zîmbet tovarășul Gomoiu.

— Mă rog! Nu mi-ați spus încă...

— Cum nu ți-am spus? La sculărie, la montaj, la turnătorie...

— Iertați-mă, zic, nu mi-ați spus încă unde aplicați metoda în momentul ăsta. În care atelier?

— Cum, adică? Păi, deocamdată... deocamdată, hm, n-o aplicăm nîckieri. Dar... mă rog, asta nu înseamnă că n-o putem extinde și-n celelalte ateliere. Ei, comédie!

Se-ntoarce spre ceilalți doi:

— De ce să nu se poată?... Nu?

— Se poate, tovarășe director, de ce să nu se poată!

Dar să nu ne mai faci Ministerul greutateți...

Unii ingineri și tehnicieni agricoli ignorând situația de pe teren, determină din birou momentul cel mai prielnic pentru seceriș.

Cadru

Pentru cei din secția agricolă a Sfatului raional, cuvintele „cadru festiv” se asociau repede și sigur, ca niște roți dințate, cu numele și figura șefului de secție, tovarășul Boștean. E un om simplu, a avut o slujbă mărunță la poștă, s-a înscris apoi într-o școală serală, a muncit, s-a străduit, s-a ridicat. Il privești, și nu-l mai uiți. Potrivit de statură, împlinit, fercheș, cu ochii iuți și zîmbetu-i obișnuit, tovarășul Boștean se dă de la o vreme de ceasul morții, pentru ceeace se cheamă „cadru festiv”.

Nu încapă discuție că are și forma rostul ei. Se și spune: brînză bună în burduf de cline. În înțelegerea tovarășului Boștean, cadru festiv înseamnă organizare, plan, și, cum singur o spune:

— ...și o leacă de dichis, tovarășe. O leacă de dichis.

— ...pentru că, mă-nțelegi, lipsa de ordine, debandada, și treaba făcută cum o da dumnezeu, sint, mă-nțelegi, ce poate fi mai rău. Ce poate fi mai rău.

Deschiderea campaniei de pregătire pentru recoltare s-a făcut, de bună seamă, într-un cadru festiv. Tovarășul Boștean s-a îngrijit pînă la urmă de ultimul lucru, de cel mai neînsemnat amănunt. Umblă ușurel, cu pasul măsurat, nici nu-l simți, dar — îl rog să nu se supere — vorbește repezit și cam tare. Cuvintele îi vin pe buze mai

multe în același timp, și el face loc fiecăruia — dacă mă pot exprima astfel — cu îndeminare de scamator. De aceea repetă uneori propriile sale fraze, ca nu cumva urechea auditorului să scape vreuna.

— ...și importanța campaniei de pregătire pentru recoltare din acest an, tovarășe, nu poate

de la raion, ridicată pe de postament, se găsea aceluși cu plus, în culele căruia venită din ferestre făcea nate efecte. Pe pereți ghid de brad.

Pardoseala era dată de cu motorină, cercevelele strelor și canatul ușii voroz, scaune de aceeași m

fi privită birocratic, în general și pe deasupra. Nu, importanța campaniei nu poate fi privită, mă-nțelegi, birocratic, în general și pe deasupra.

Asta a fost la deschidere. Într-un cadru festiv, tovarășul Boștean a convocat oamenii care i-ar fi putut aprecia, și, eventual, populariza priceperea de organizator, pentru ca, mai la urmă, să-i poată mobiliza în bătaia pentru o recoltă sporită. Masa din fundul sălii celei mari

culoare, lozinci peste toată, fiecare din aceste lucruri grijise personal tovarășul Boștean. Mai mult nu se poate nici el.

— ...Pentru ca reușita să fie asigurată, tovarășe, ca să fim la înălțimea sarcinilor ce ne revin, secția noastră va face, am întocmit, mă-nțelegi, un plan. Da, tovarășe, plan.

Și l-a expus cu deamănăncă acolo, în fața activiștilor raionali, agronomilor și inginerilor, a delegațiilor de la podăriile colective și de la întovărășiri, stațiuni de tractoare și a delegațiilor de muncitori din teritoriul raionului. Or fi glasuri împotriva, nu zice pe tovarășul Boștean nu mișcat cine știe ce.

— Acest plan, a spus spre seară, să vă fie, mă-nțelegi, carte de căpătii. La data cutare, tovarășe, pornim — așteptați dispozițiile noastre la noi, iar la data cutare, campania de pregătire pentru recoltare s-a terminat în raionul nostru. Da, la data cutare înlocuim la data cutare terminăm. Dacă dererea campaniei va avea într-un cadru festiv. Da, tovarășe, cu dichis...

Dezbaterile organizate de tovarășul Boștean au durat trei zile încheiate. Și ar fi durat, dacă oamenii nu ar început să plece unul câte unul, fiecare cu alt lucru grabnic împlinit.

Cam pe la mijlocul lui cînd după cele stabilite trebuie să fie toiu cam

— Uite, dom'le, s-a copt; miine scot oamenii la cîmp să strîngă recolta.

Desen de A. POCH

Școlile S.M.T. eliberează uneori certificate de absolvire unor cadre insuficient pregătite.

estiv

de MIRCEA ENESCU

Boștean se hotărî să teren. Pasul acesta nu fără o serioasă frământare. Dar sîciit de cîțiuști, alarmat de cîteva el, care nu se alariciodată, mai mult de or de la regiune, se hofacă. Și-a ales o comunitimplare. Dar ar în nu-l cunoaștem, că nu pic de credit priceperii organizator, dacă ne-am că deplasarea tovarășuan s-a făcut, cum s-are neașteptate, pe nepusă ici vorbă despre una ca avut grijă tovarășul Boștrimită de cu seară ună anunțe ca să se pregămenii și să organizeze. Irul festiv, bineînțeles! ă tovarășul Boștean știa poate fără cadru festiv. tia șeful secției agricole lui e că delegatul, tristafetă, ori s-a rătăcit, at, ori pentru altă priajuns la destinație. doua zi de dimineață, ovarășului Boștean hurn satul mai mult pustiu. dacă trecerea mașinii hărmălaia clinilor, ori uimite ale cîte unui și au început să se pe-

— Păi, ai Sfatului, deh... cu treburile dumnealor. Dacă ai ceva cu ei, ia-o și-mneatale pe potica aia.

Și îi arată locul cu degetul mare al mîinii stîngi. De silă, de milă, șeful secției agricole a raionului lăasă dispoziții șoferului, își suflecă pantalonii și o porni. Plouase toată noaptea. Nu după mult, ochii lui deprinși să deosebească asemenea priveliști se opriră asupra unui spectacol ciudat. Aici oamenii abia începuseră munca!

În marginea unui răzor niște cumetre se sfădeau cu un băietan mai mult desculț. Gîndind că așa gureșe cum sînt, au să-l deslușească, le dădu bineșe.

— Mulțumim dumitale. Da' ce păcatelor umbli pe ticăloșia asta de hirtoape, cu asemenea încălțări de soi?

Privindu-și pantofii tot una de nămol, șeful secției agricole întrebă mai departe:

— Abia acum ați început munca? Nu e tîrziu? Mie mi se pare, mă-nțelegi, tîrziu.

Cea mai înșiptă dintre cumetre îl lămurii pe dată:

— Apăi, da-r-ar tusea în ai de la raion, că ne-amină și ne-ntîrzie de era să ne prinză toa-

fapte de neînțeles. La popular, nimeni. Nici urcadru festiv.

imeni pe la Sfat, tătută? icul bătrîn își răsucea și-l privea pe străin dintr-o

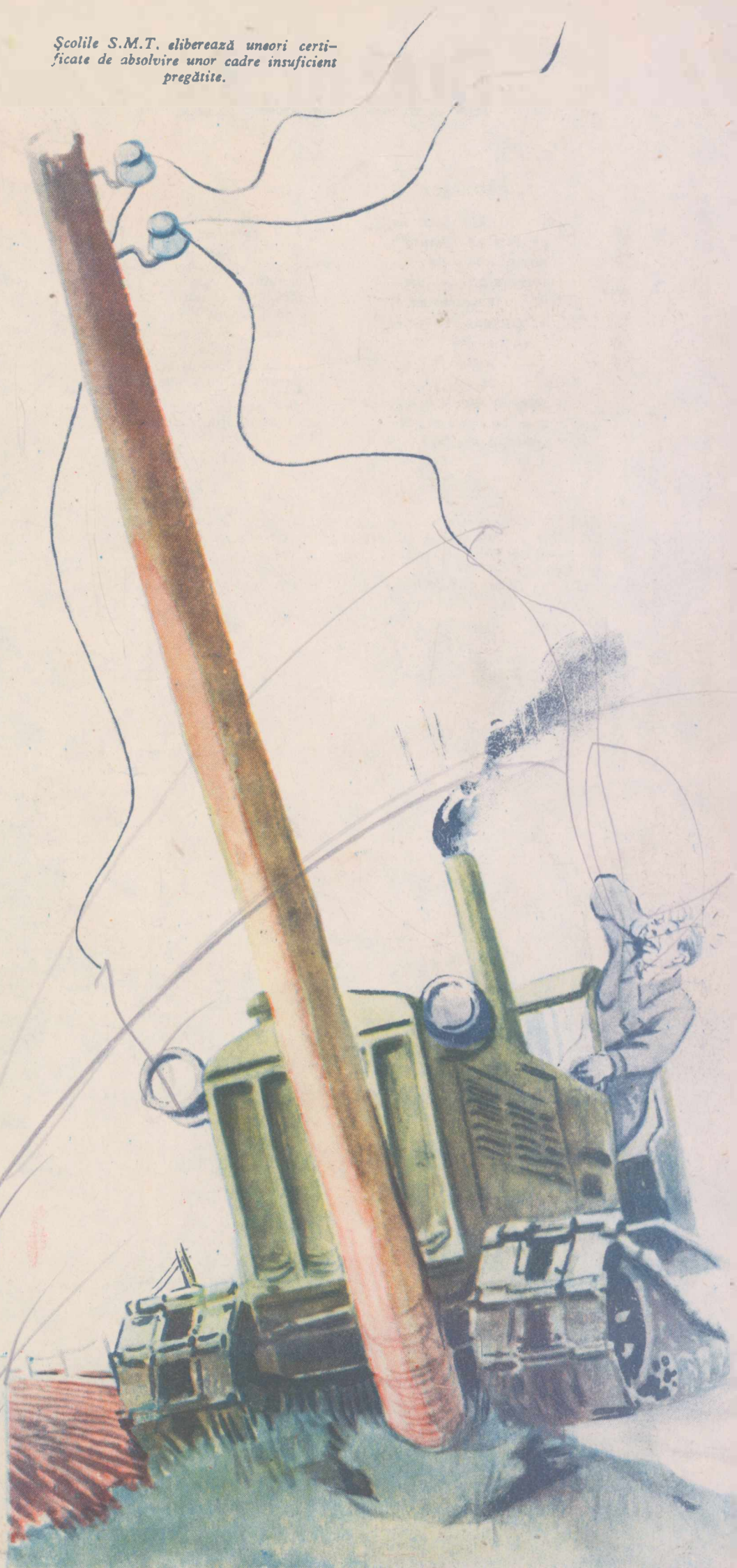
ma-mneatale de unde ai fi

a, din lumea largă. Mă-, din lumea largă, răs-tovarășul Boștean.

ma. Am pornit noi la treabă și fără hirtie de la ei, că holda n-așteaptă.

* * *

Peste trei ceasuri, tovarășul Boștean era în biroul său la raion. Îl durea capul. Îl apucase și tusea și strănutul. Îl blestemaseră cumetrele. Să știți că de el era vorba.

TRACTORISTUL: — Ce noroc cu stîlpul ăsta, uitasem cum se oprește tractorul!

Desen de CIK DAMADIAN

DIALOG IN *of* MAJOR

PERSONAJE:

CONU NICU: fost de profesie „mare“.

actualmente de profesie „mare fost“.

JENICĂ: în trecut ca și în prezent, de profesie: „să trăiți, Coane Nicule!“

DECOR: În stînga, nimic, în dreapta, nimic, în fund o perspectivă sumbră.

La ridicarea cortinei, cele două personaje discută ostind sau oftează discutînd, nu importă ce fac mai tîrziu.

„Conu“ Nicu este îmbrăcat în

de SADI RUDEANU

tr-un halat de casă, puțin uzat prin părțile esențiale, ceea ce îi dă un aspect de vechitură, asemănător cu aspectul celui ce-l poartă, ceea ce înseamnă că regizorul trebuie să se îngrijească de două vechituri: halatul și „conu“ Nicu

Jenică, om de casă al lui „Conu Nicu“, prezintă aceleași caracteristici ca și halatul cu deosebire că halatul este uneori aerisit.

Dar să n-o lungim. Vă rog liniște! Ascultați... Cortina sus... așa... încet... sus... sus... gata!

— Și, zici că n-a mai spus nimic, coane?

— Nimic, Jenică, nimic.

— Poate n-ai auzit dumneata bine, că ai un aparat, coane Nicule... la talcioc nici trei șutare nu mai iei pe el...

— Fugi de-aici, Jenică, mi s-a oferit opt! Da' nu l-am dat!

— Dă-mi-l mie și-ți obțin patru, precis!

— N-auzi că mi s-a oferit opt? Vrei să împarți cu mine fără să faci nimic? Ce, mai e ca pe vremuri, la societate?

— Cum nu fac nimic? Dar drumul la talcioc? Munca? Tocmeala? Asta-i nimic?

(Pauză)

— Parcă ziceai că te încadrezi...

— Am renunțat, coane Nicule...

— De ce, Jenică?

— Cere referințe...

— Aha!...

(Pauză)

— Patrucincizeci, coane...

— Nu-l vînd, Jenică...

— Păi, de ce coane, că tot nu mai spune nimic!

— Spune, mă, spune...

— Ce spune?

— C-o să fie...

— Ei, lasă, cînd o să fie îți iei

dumneata altul... Că atunci n-ai mai fie dușmani de clasă, dumneata uzina, eu circumaștii vâlile...

— Eu nu li-s dușman, Jenică!

— Zău?... Nici eu... Da' sintem, coane? Prieteni? Așa uzină și fără prăvălii?

— Nici dușmani, nici prieteni.

— Dar nu-i inghiți, coane... te-am auzit eu spunînd despre...

— Ii critic, mă...

— Da... Vorba lor, îi critică...

— Ce, nu-i voie?

— Voie, cum să nu! Chiar zice!...

— Și așa, coane, carevaszică, Zi-i, n-a mai spus nimic?

— De hidrogen!

— Asta o știu! Veche! Altă nouă, nimic?

— Nimic!

— De ce nu face și una cu gen, coane!

— Nu, mă, că oxigenul e b... respirație!

— Ei și?

— Cum ei și, mă? Vrei să-i bardeze cu oxigen ca să re...

— Știa și mai și?

— Aoleu, așa e!

— Știu ei ce fac!

— Dar fac încet, coane! Și să-ți spun, nouă nu ne-ar strica țel oxigen!...

— Ne-au uitat!

— Le au p-ale lor, mă...

(Pauză)

— Il vinzi, coane?

— Nu-l vînd, Jenică!

(Pauză)

— Și ăștia îi dau înainte...

— Care ăștia, Jenică?

— ăștia... nici prieteni, nici dușmani...

— Ii dau, Jenică!...

— Ei nu ascultă, coane?

— Intrebă-i...

— Că bine zici... Și le merge coane...

— Le merge, mă, asta-i merge, nu le-ar mai merge.

— Ii critici, coane...

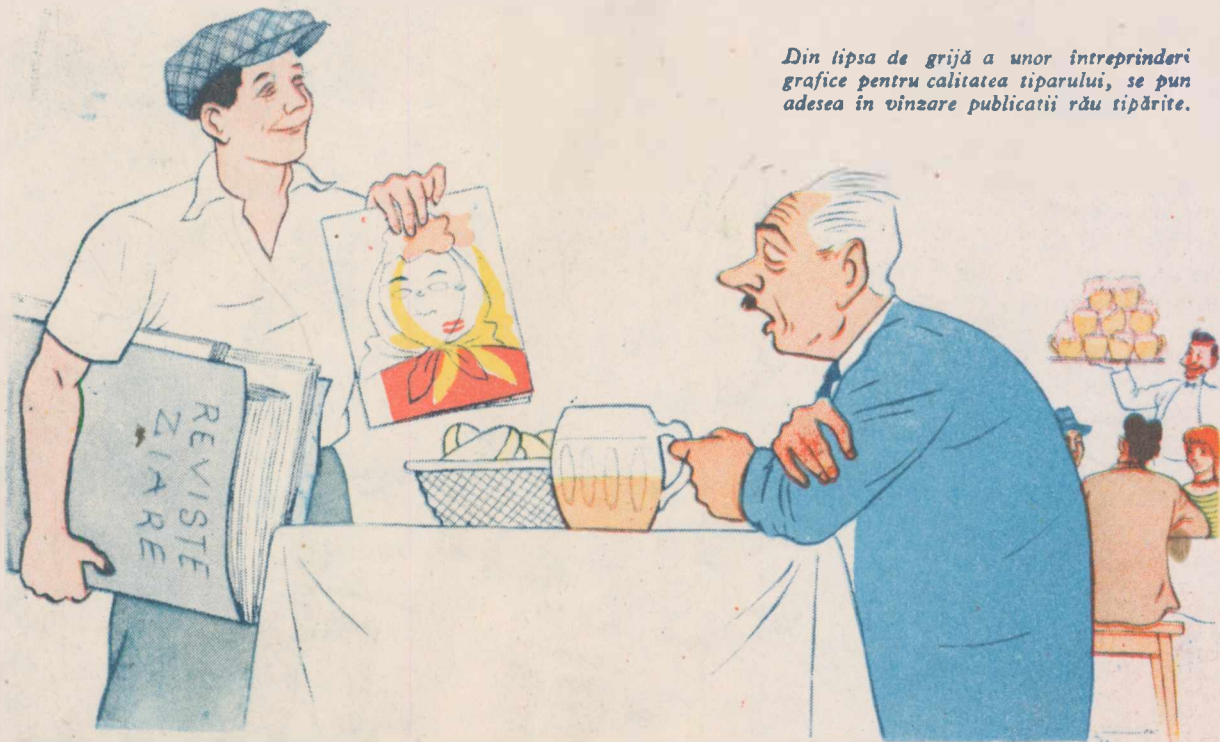
— Ce, nu-i voie?

— Voie, cum să nu! Chiar zice!

— Nu-mi mai tot da cu zice! Am eu nevoie de ce zice!

Mă învață ei pe mine ce și cum. Niște inculți!

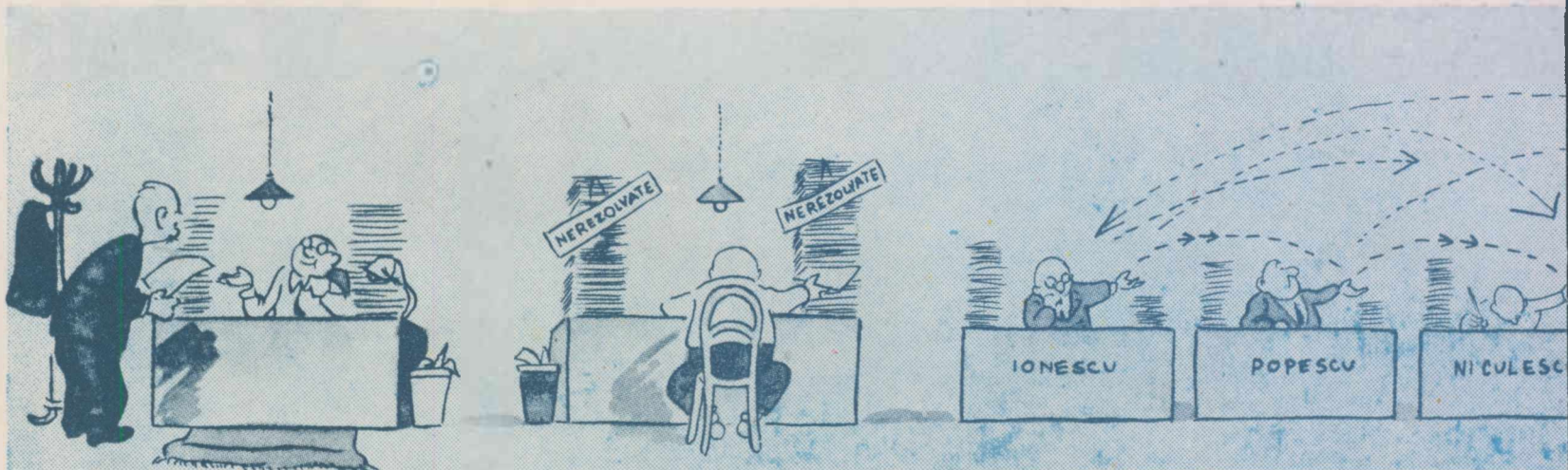
Din lipsa de grijă a unor întreprinderi grafice pentru calitatea tiparului, se pun adesea în vânzare publicații rău tipărite.

Desen de F. CALAFETEANU

— Vai de mine! Nici n-am băut bine halba și-am și început să văd dublu...

SCHEMĂ TACTICĂ

Mingea a intrat în posesia echipei noastre...

Un pas „printre“

Un prelu...

SE VINDE SARE

VÎNZĂTORUL: N-avem hirtie de ambalaj.

SE VINDE UNT

Desen de N. JURĂSCU

VÎNZĂTORUL: Dați-mi voie să ambalez bine marfa.

o, teribil de inculți, coane!
u' îți dai seama că habar
e nimic!
um, mă?
li, nu vezi, coane, ciți învață
Toți! Și țărani! Să scrie,
scă! Păi, dacă nu erau atît
lți, mai trebuiau să învețe

aci, mă, că-mi faci nervi!
e ce, coane, zău nu mint!
t la țară după niște păsări.
abetizează ăștia pe capete!
citesc! Inculții!
aci, mă că te dau afară!
li, eu ce zic, coane Nicule?
nneavoastră! Nu-i mai mare
? A ajuns țara asta, că orice
et știe carte!
lă, Jenică, tu îmi faci agita-
unistă! Te...
ău, coane, dacă mint! Am
u ochii mei! Și să mor na,
iu de ce vă enervați...
ști prost, mă! M-ai supărat!
! Să nu mai spui! Auzi?
ac, coane Nicule!... Da'-l

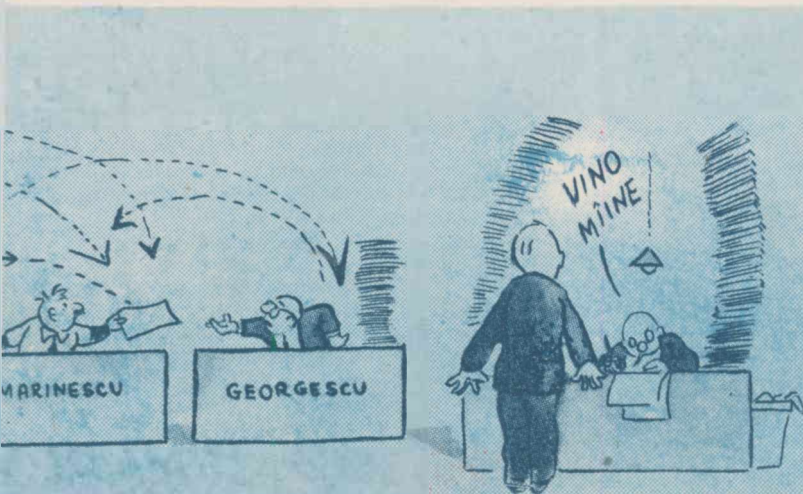
tu-l vind, mă!
ză)
i teatru fac...
ine, mă Jenică?
i, ăștia...
ă facă!... Eu nu merg...
ta' merg ei... Ei îl fac, și ei

ine, mă?...
hiar țărani, coane...
la, ha, ha, țărani la teatru
urești! Ha, ha, ha!
tu în București, coane! La ei
în sat! Și ăștia în fabrici...
am văzut eu... Joacă teatru,
i...
ugi, mă...
ău, coane! O știți pe Saveta,
v-a slujit cînd avea zece ani?
ii?
acu' e în colectivă! Și e și
!
Te-ai ramolit, mă!
ău, am văzut-o eu pe scenă,
Ziceau ceva de un concurs!
s zeci și sute de mii! Pe scenă!
! La întrecere! Care-i mai
rtist! Saveta, coane! Să nu
Scrie și în ziare!
Nu citesc ziare!
Nici eu. Da' așa am auzit.

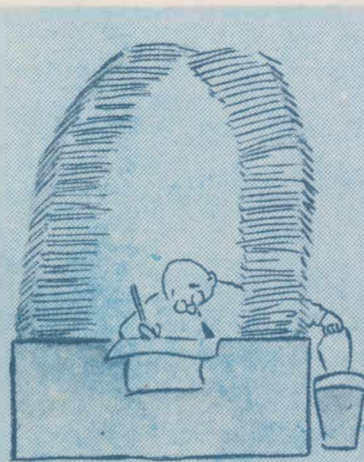
— De ce-mi spui mie toate astea,
mă Jenică?
— Păi... îi critic, coane! Inculți
să...
— Ești bleg, mă!... Să nu mai
vii... Că umbli cu zvonuri...
— Păi, coane... chiar dumneata
spuneai să umblu...
— Nu cu d-astea, mă!
— Da' astea nu e zvonuri... Am
văzut eu și...
— Taci, mă... Taci dracului, ori
pleacă... M-a luat migrena...
— Ia fenacoade, coane!... Romi-
nești, da' e bune!...
— Taci, mă, taci, n-auzi? Dracu'
te-a adus azi aici?
— Tac, coane...
(Pauză)
— Și de ce, mă... concurs? Ce
i-a apucat?
— Nu mai zic, coane Nicule...
Că te superi.
— Hai, spune... Acu', tot un drac.
— Păi... Le vine douștrei...
— Ce douștrei?
— August, coane!
— Aha!...
— Asta-i... Zece ani de cînd a
început.
— ...de cînd s-a terminat, mă!...
(Pauză)
— Il vinzi, coane?
— Cum să-l vind, mă?!
— Nu strigați, coane Nicule, că...
— Cum să-l vind, mă? Ce fac
eu dacă-l vind? Ce mai ascult?
Hai? Să te ascult pe tine? Să ci-
tesc ziarele?
— Eu ziceam, coane...
— Ce ziceai? Să-ți rămînă în
gît ce ziceai! Asta zice! Și dacă
zice el, am și eu ce zice! Auzi?
Și tu! Asta să zici! Ce zice el!
— Bine coane... aveți dreptate.
— Of... rău m-ai supărat... Hai,
du-te... Adică nu! Stai... Deschide-l,
că e ora lui...
— De aici, coane?
— Da.. Acum învîrte butonul
celălalt... așa... mai la dreapta...
mai la stînga... acolo... dă mai tare...
ascultă...
— ...noul magazin tehnometal,
deschis în Calea Victoriei...
— Ce-ai pus, mă? Ce-ai pus?
— Păi, coane...
— Iar m-a apucat migrena... șter-
ge-o, să nu te mai văz...

BASCHET

O încercare de atac advers respinsă prompt

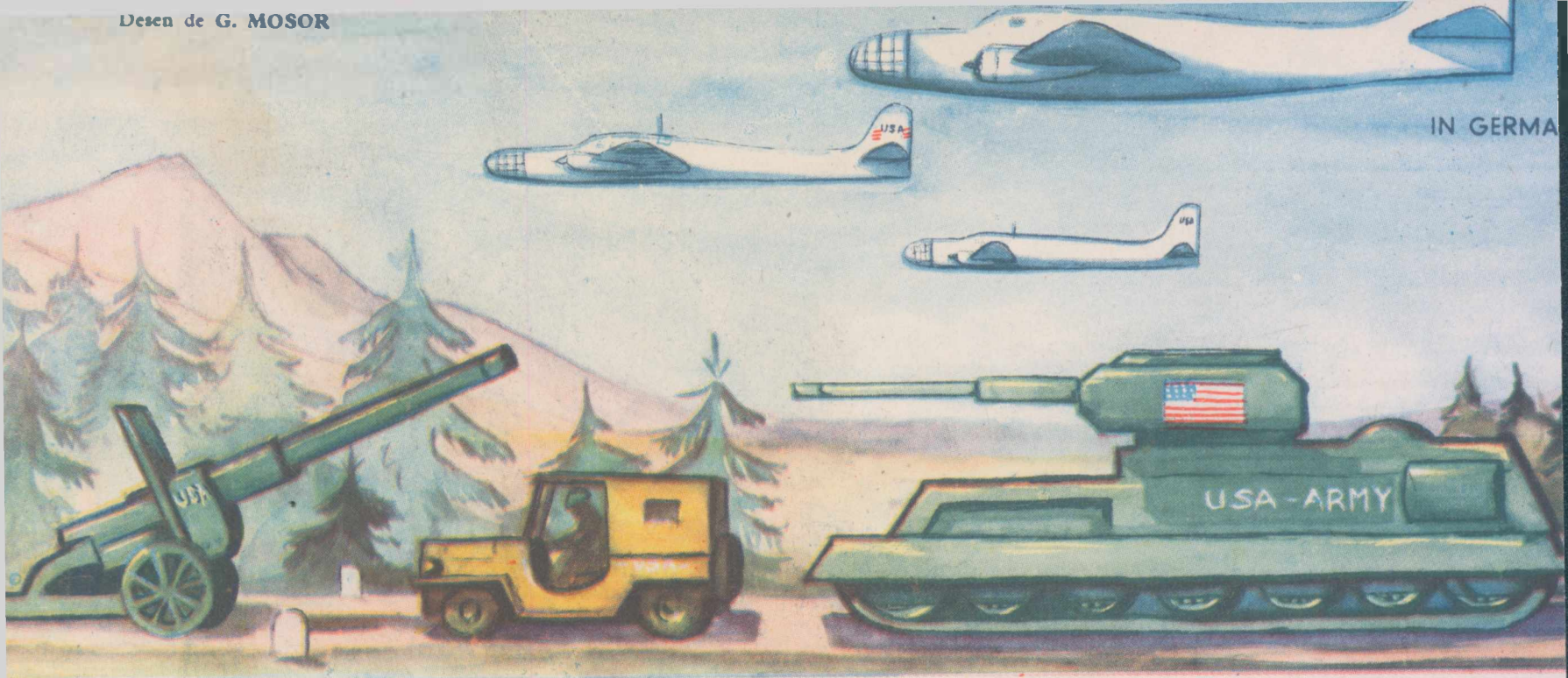

Acțiunea se termină cu o aruncare precisă la coș

Desen de NEIL COBAR

Și scorul este deschis.

TRAGEDIE NETERMINATA

Este îndeobște cunoscut că, pe întinsul Stateelor Unite ale Americii, cresc și se dezvoltă o sumedenie de plante: corupția, isteria războinică, alcoolismul, criminalitatea juvenilă, discriminarea rasială, mcarthysmul, gangsterismul, plus altele, de același soi.

Nu cresc, însă, în S.U.A. bananieri.

Bananieri cresc pe limba îngustă de pământ care unește cele două Americi, de Nord și de Sud, într-un singur continent.

Cresc, deci, bananieri, în Guatemala.

Se găsesc, chiar, în această țară, codri nenumărați de bananieri. Dar se găseau și tot felul de hoți. Hoți care furau un codru de pline, hoți care furau ca în codru și hoți care au furat codri întregi de bananieri, plus tot ce mai descopereau pe pământ și în măruntaiele lui.

Spre deosebire de ceilalți, hoții ăștia furau „în lege”. Adică în legea capitalismului mono-

polist. Erau constituiți într-o societate magistral organizată, care se intitula „grup financiar”, și opera sub emblema „United Fruit Company”.

Format din nobile odrasle ale unor aristocratice familii de bancheri din Boston, Massachusetts, S. U. A., concernul și-a început activitatea în pragul secolului nostru. Și ca să meargă roată a statului guatemalez, de pe vremuri, pe însuși președintele-dictator-trădător al intereselor poporului, generalul Estrada Cabrera, care, în schimbul copiosului șperț convenit, a acordat pe loc bancherilor-gangsteri dreptul de a exploata pînă la epuizare, atît pădurile de bananieri, cît și pe muncitorii guatemalezi.

După Cabrera a urmat o serie de alți președinți-dictatori-trădători, care au slujit cu egală credință, contra unui șperț egal, interesele monopolistilor yanchei.

Și a ținut cumetria asta pînă în 1950. În acest an, însemnat cu o cruce neagră în catastifele societății „United Fruit”, poporul guatemalez, înfruntînd toate primejdii și piedicile, s-a desotorosit de generalul șperțar. Parlamentul, atunci ales, a votat reforma agrară, prin care sute și sute de mii de hectare, „sfîntă proprietate” a gangsterilor de la Boston, au fost fie expropriate, fie confiscate.

În Wall-Street, magnații bursei urlau: o asemenea infamie nu se poate tolera! Vrem război!!!

...În Honduras, țară vecină cu Guatemala, domnește președintele-dictator Manuel Galvez, care, înainte de a fi cocoțat în scaunul prezidențial de către „United Fruit Company”, avea profesia de avocat al aceleiași societăți. Precum se vede, persoană „onorabilă” și de încredere. De aceea, lui i-a fost încredințată misiunea să pregătească războiul. Și, la 18 iunie, oștile societății „United Fruit” au invadat Guatemala.

Era, fără îndoială, cazul ca Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite să-și arate puterea. Întimplător însă, nobilele familii care stăpînesc societatea „United Fruit” se numesc Cabot și Lodge. Iar președintele Consiliului de Securitate se numește Cabot Lodge. Așa se face că cererea guvernului legal al Guatemalei, ca pîngerea lui împotriva Hondurasului să fie trecută pe ordinea de zi a Consiliului a fost respinsă.

Consiliul de Securitate al O.N.U. a stat, deci, cu mîinile în sln. N-a dat însă dovadă de aceeași nepăsare Wall-Street-ul. Ci, în timp ce micul și viteazul popor guatemalez stăvilea cu neînvinsă dîrzenie năvala agresorilor, uneltele bancherilor-gangsteri de la agentura guatemaleză pregăteau o lovitură pe la spate. Tîrguind șubredele conștiințe ale unor ofițeri superiori din armata Guatemalei și stîrnind în ei poftele latente de dictatură, agenții societății „United Fruit” au înjghebat o „juntă” tip America Latină, prezidată de colonelul Diaz. Și cum se lucra pe mai multe fronturi, o altă juntă, prezidată de colonelul Monzon, l-a demisionat pe colonelul Diaz.

Diaz sau Monzon?... Că pe lacheu îl cheamă Billy sau Jimmy nu-l interesează pe patron. Important pentru el era ca un președinte-dictator să readucă din nou poporul guatemalez în stare de sclavie, ca gangsterii-bancheri din Boston, Massachusetts, să vadă din nou revărsîndu-se în safeurile lor torențele de dolari „agonisite” pe urma jafului în plantațiile de bananieri ale Guatemalei.

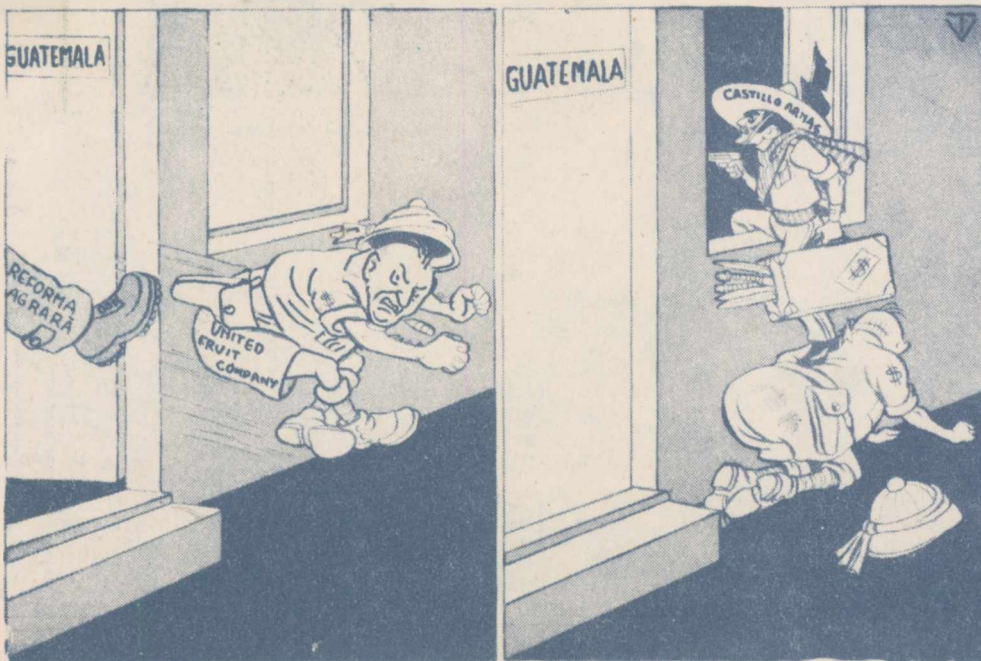
La bursa din Wall-Street, acțiunile „United Fruit” au făcut un salt vertiginos.

Nu s-a jucat, însă, ultimul act al tragediei pe care o trăiește poporul guatemalez. Și de mult se știe că ride bine cine ride la urmă.

ȘTEFAN MAREȘ

„JEFUITORUL INSOLENT”

Desen de V. TIMOC

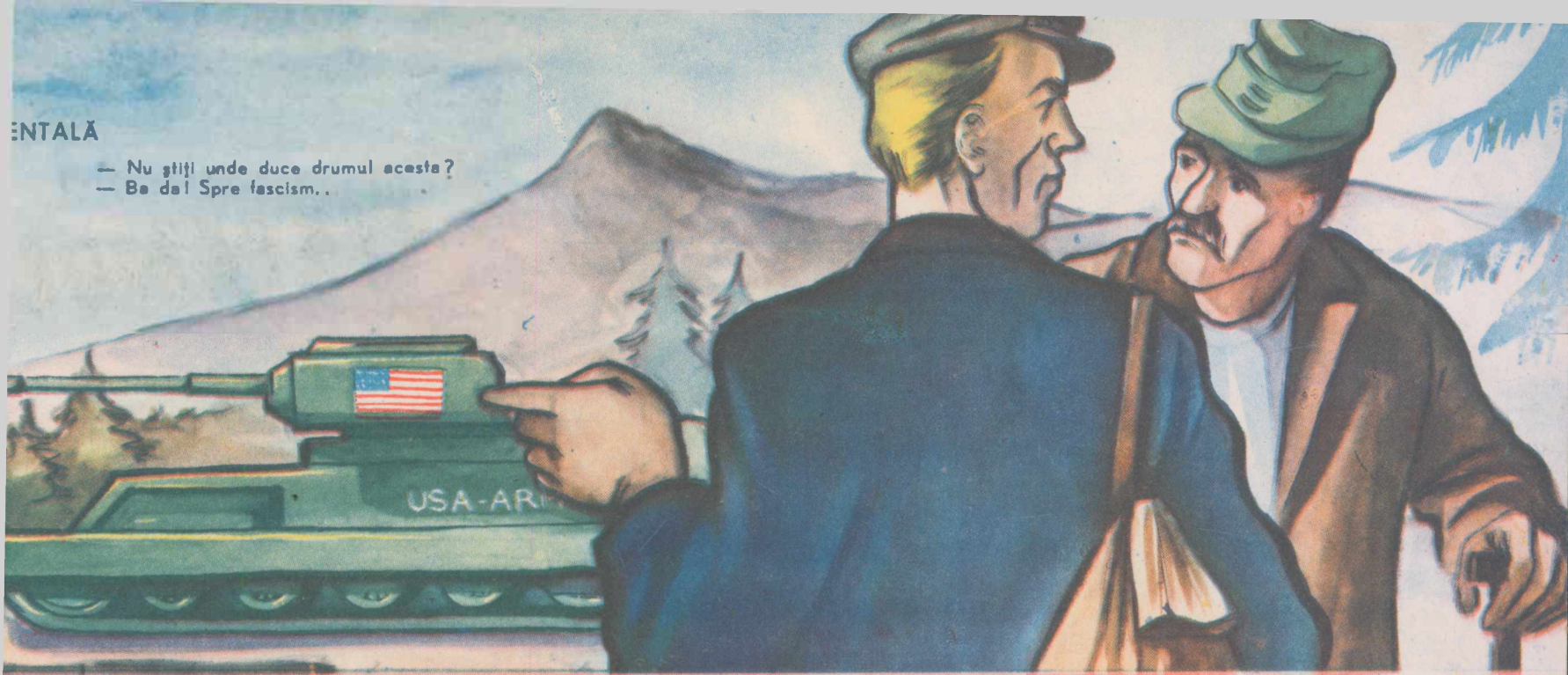

Dacă-l dai pe ușa afară...

...încearcă să se întoarcă prin fereastră.

ENTALĂ

— Nu știți unde duce drumul acesta?
— Be da! Spre fascism..

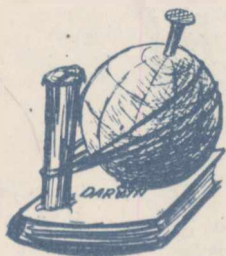

DEMIAN BEDNII

Beznă

După 150 de ani de la apariția romanului lui Voltaire, „Candide“, tribunalul din Boston a dat un ordin prin care interzice vânzarea acestei cărți.

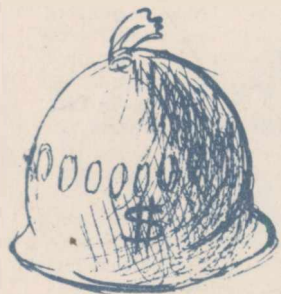
Pe Darwin ieri l-au scos din școală,
Voltaire acum-i necăjește.
Azi-mține-or pune la-ndoiță
Că și pământul se-nvârtește!

De nătărăi din vechea lume
Au ris Voltaire-ii temerari.
Și-acum poftim de vezi ce glume!
Spre bezna căror grote-nume
Se-ndreaptă Țara cu dolari?

30 mai 1929.

*) Din volumul „Figuri cunoscute“
apărut de curînd în editura „Cartea
Rusă“.

Planul american denumit „Pool-ul
atomic mondial“ nu e de fapt decît
o reeditare a planului de aservire
„Marshall“.

Desen de EUGEN TARU

Unealtă nouă pentru scopuri vechi.

IN LUMINA FAPTELOR

Este un lucru îndeobște cunoscut că în lumea capitalistă „reclama e sufletul comerțului“. (Sloganul figura de altfel și pe frontispiciul Școlii Comerciale Superioare din București, botezată Carol II, după numele regelui-negustor).

Printr-o reclamă bine organizată se pot vinde mărfuri rele cu preț bun, ba și un tramcar în loc de automobil. Așa că nu se putea ca în S.U.A. unde mai mult ca în orice altă țară publicul este prostit de cele mai deșănțate și abracadabranțe trucuri, să nu se fi găsit mijlocul de a se transforma în artiști „geniali“ tot soiul de neisprăviți. Treabă de altfel ușoară, dat fiind că dincolo de ocean valoarea actorilor (de ambele sexe) nu se cîntărește cu balanța talentului, ci este prețuită în funcție de numărul scrisorilor primite de la admiratori.

Actorii se află astfel închiși într-un cerc vicios. Ca să primești declarații de amor trebuie să fii vedetă. Ca să devii vedetă trebuie să primești declarații de amor. Cum să ieși din această dilemă?

Soluția a găsit-o un businessman deștept, care a lansat o întreprindere sută la sută americană. El a angajat în numeroase orașe din țară și străinătate agenți care n-au nimic alt de făcut decît să adreseze, la comandă, entuziaste scrisori de admirație „artiștilor“ abonați. Și cum producătorii de spectacole și de filme fixează cifra salariilor după cifra scrisorilor primite de angajații lor, „abonații“ obțin contracte impresionante.

Cu ce se alege arta dramatică și cinematografică din toate aceste dezgustătoare tocmeli se poate le-ne vedea pe scenele și ecranele americane.

CONDUCERE „COLECTIVĂ”

DIRECTORUL: — Discuțați problema în colectiv și apoi veniți la mine să vă spun ce am hotărât!

Desen de H. LERU

Deseori excursioniștii lasă hîrtii și resturi de mîncare unde poposesc.

— Ura, le-am luat urma. Pe aici au trecut ai noștri.

SISTEMUL

Roua pune peste frunze scînteierea de smarald.
Printre crengi, în depărtare, zarea tremură de... cald

Și-n livada tolănită
Pe oblîncul unui deal
Vorbărie ciripită,
Zvon de aripi și scandal.

Cam acum o lună — două, din semin a prins să cadă
Val intens de-omizi flămînde peste pomii din livadă.

Și-atunci păsărițe care
Au livada în păstrare,

Au pornit campanie
De stîrpire fără milă
Pentru această contractilă
Și-aprigă dihanie
Și cum zvonul crește iute
Au venit să le-ajute

Din orașu-nvecinat, vrăbii mici în salopetă;
Și din trestii de la baltă,
Cocostîrcii cu egretă

Au adus cumătra barză, mîndră, demnă și înaltă.
Se-așezau pe muncă dirză de la răsărit de soare
Fiecare

Pe sectoare.

Se opreau, cînd peste zare,
Seara începea să-și suie

Silueta albăstruie

Printre nori prelungi de-aramă,
Și desfășura pe boltă marea nopții panoramă...

Toși munceau,
Se străduiau

Numai cucul, cum e el
Leneș, nu lucra de fel,
Căci găsise, ajutoare,

O ciocnitoare,
care,

Abia scoasă din găoace,
Pe cînd cucul se-ntindea

CUCULUI

de C. N. OTTESCU

Printre ramuri și dormea,
Făcea tot de-un timp încoace.
Intr-o zi s-a anunțat
C-ar veni de la raion
Un botgros la inspectat.
Cucul a crezut că-i zvon,

A căscat întâi pe-o parte zgomotos și răgușit,
S-a întors apoi pe alta, s-a întins și-a adormit.

Cînd visa că e în pat
Nu știi cum s-a întimplat
Că botgrosul a venit
Chiar la el și l-a găsit
Adormit...

Pe cînd ucenica sa
Ce-și vedea de ciocnît
Pentru amîndoi lucra...
Cucul aspru zgîlțit

S-a trezit.

Și botgrosul: „Bine, frate, asta nu-i o comportare
Să lași pe ciocnitoare

Pe cînd tu dormi liniștit
Să muncească, să se zbată. Ești de-a dreptul nesimțit,
Că săraca fata asta rotește pentru doi”.
Cucul infuriat, se vede, de sistemul folosit
Pentru deșteptarea-i bruscă, îi răspunde repozit:
— Ce vrei, asta mi-e sistemul să educ cadrele noi!
Morala: se referă la cei ce au mania
Să confunde lenea cu pedagogia.

Desen de I. DAVIDESCU

— Tovarășe director avem de plătit o amendă de 120 lei, locații de 1234 lei și...
— Numai atît? Să se plătească!

ACASA

— Am plătit azi abonamentul la radio dar cu o majorare de 10 lei pentru întârziere.
— Cum? 10 lei mai mult? Ce neglijență! Trebuia să ai grijă să plătești la timp

LA „ARTA”

N-a reușit să vadă „O scrisoare pierdută”. A fost prins cu altele, ba o ședință, ba ispita unui somn după amiază, ce mai, a scăpat omul filmul. Răbdător a așteptat. A așteptat pînă a venit și în cartierul lui, la cinema „Arta” din Calea Călărași. Atunci, cu nevasta și copilul, hai la film. În sală nu sînt ocupate nici jumătate din locuri.

— Lasă, dragă, astea-s stricate, hai dincolo! Dar...

— Hai mai în fund, dacă și astea-s rupte. Hai! Dar...

— Ei, cum, toate or fi stricate? glumește nevasta.

— Toate, și astea pe care stăm noi! sare cu vorba un bătrîn așezat pe un scaun fără spătar... Chestie veche. Miron Ana, directoarea, de doi ani tot face la dări de seamă... Ci-că nu-s fonduri.

A început jurnalul. În pauză băiatul s-a aplecat la urechea tatii: un secret. Se scoală amîndoi. Cer informații.

— Nu-i. A fost, dar nu mai e. S-a stricat...

A început filmul. După vreo cinci minute copilul întrebă:

— Tăticule, dar de ce nu scrie pe film?

— Cum să scrie, e romînesc, e vorbit romînește.

— Da? Eu credeam că e în altă limbă...

— Aparat defect! Taci și uită-te la poze...

A troznit ceva în fund.

— Astîmpără-te, Ionele, că nu te mai iau... se aude un glas speriat de femeie.

— Sînt cuminte, mămico, tăticu nu-i... a căzut cu scaunul...

Ride lumea în jur.

— Bine că ne mai distrăm și noi... Că filmul tot nu-l înțelegem...

VIOREL BURLACU

Scrisoare

SCUMPĂ MĂTUȘICĂ FLORICA,

Află despre mine că sînt bine sănătoasă, la fel și mămica, tătucu, Săndel, vițelul, vaca, găinile, purceii, care sînt sănătoși și s-au îngrășat de toată frumusețea, ceea ce îți dorim și dumitale împreună cu unchiu pînă la adînci bătrînețe. Eu încă nu știu să scriu că sînt la grădiniță, dar am învățat să dictez și scrie mama, că ea a fost mai harnică decît mine și a terminat de anul trecut cursul de alfabetizare și să vezi ce rîdem de tata că el s-a cam lăsat pe tînjeală, așa că merge mai greu, și el zice că-i de vină noua ortografie, dar să nu-l crezi, că ce-i de vină noua ortografie că el nu știe încă cum să-l facă pe z? Da' el e pișcher și nu se lasă, zice că acum sînt niște schimbări cu liniuța și cu apostroful, așa că—ntotdeauna cînd ajunge la z, nu știe dacă să-l facă cu liniuța sau cu apostrof.

Dragă mătușică, mă rogi să-ți scriu cum merge cu grădinița, c-ai auzit că avem grădiniță tare frumoasă, dar asta a fost mai de mult, cum e acuma însă vîd că n-ai mai auzit, și nici nu mă mir, că zicea tata odată că matale ai ceva la ureche dintr-o spaimă, așa că nici nu aveai cum să auzi, mai ales că stai și departe, noi în comuna Stroești din raionul Suceava, și matale tocmai la Fălticeni. După cum știai, noi la grădiniță aveam trei camere mari, frumoase, un antreu și o curte mare. Intr-o cameră ne spălăm și ne lăsam hainele, în alta învățăm și ne jucăm, și în a treia ne gătea de mîncare. Și era tare bine la noi la grădiniță, pînă cînd într-o zi a venit secretar la noi în comună, tovarășul Iuga Teofil, că nu știu de ce, erau altele comune în raionul nostru, și tocmai la noi a nimerit. Și să vezi, mătușică, n-ar fi fost nimic, dac-ar fi nimerit singur, da' el a nimerit la noi cu soția dumnealui, Olimpia. Și se vede treaba, tovarășul secretar n-a citit de geaba despre calificarea femeii în muncă, că a și calificat-o pe soția dumnealui directoare la grădinița noastră, ba a calificat-o de două ori, că e și educatoare, dar a calificat-o pe spinarea noastră, și ai să vezi de ce. Tovarășul secretar Iuga își iubește foarte mult soția, și să-i fie de bine, că așa e frumos, și s-a gîndit el într-o zi că tovarășa Olimpia ar trebui să locuiască mai aproape de grădiniță, ca să nu se obosească cu drumurile, cu toate că dumneaei are de unde, că e foarte bine crescută, pe semne cînd a fost mică n-a făcut mofturi la untura de pește, și acuma se cunoaște. Și cum își spun, s-a gîndit tovarășul secretar să se mute mai aproape de grădiniță, și s-a mutat chiar în grădiniță, că acolo era cel mai aproape, și are și curte. Și din trei camere și antreu, dragă mătușico, ei s-au mutat în două camere, au luat și antreul, așa că acum soția dumnealui nu se mai obosește cu drumurile că intră din dormitor drept în clasă, numai noi ieșim din clasă drept în curte, că doar n-o să ne jucăm în locuința tovarășei secretar, mai ales că dumnealor sînt doi și noi sîntem mulți. În camera unde ni se gătea mîncarea se gătește și acum. Dar acum gătește tovarășa Olimpia pentru dumneaei și secretarul, că noi nu facem parte din familie, facem parte numai din locuință, care la început a fost grădinița noastră. Ba, într-o zi, scumpă mătușică, cînd am venit la grădiniță, am gîsit la clasa noastră un lacăt mare la ușă și cînd am ciocănit, cineva dinăuntru ne-a răspuns: „Cucuriguuu!“ Noi ne-am speriat mai întîi, căci nu auzisem niciodată pe tovarășa Olimpia cu astfel de vorbe, da' cînd am privit pe fereastră, am văzut că era numai cocoșul dumnealor, pe care-l lăseseră închis, căci erau plecați nu știu unde, dar nu l-au lăsat în locuința dumnealor, ca să nu facă murdărie, și l-au lăsat în clasa noastră.

Inchei scrisoarea, mătușică scumpă, și s-auzim numai bine de dumneata, și-ți urez și matale să auzi, cînd și-o trece la ureche, numai bine de noi.

Poți să-mi scrii pe adresa de acasă sau la grădiniță. Adresa de acasă o știi. Adresa de la grădiniță este:

Tovarășului secretar Iuga Teofil, comuna Stroești, raionul Suceava, pentru Anișoara, în curte.

ANIȘOARA
p. conf. SADI RUDEANU

RADIO URZICA

Cîntece cerute de ascultători

Aici stația de radio Urzica.

În programul de azi transmitem cîntece cerute de ascultătorii noștri din diverse localități ale țării.

În pauzele dintre cîntece, vom transmite lecturi literare.

Pauză.

Lecturi literare.

Se va citi un fragment din cartea „Fals tratat de vînătoare“ de Alexandru Odobescu. Un moment, s-o cîntăm. Dragi ascultători, negăsind scrierea lui Odobescu, deoarece este epuizată, vom da un fragment dintr-o lucrare similară, pe care tovarășul Luca Poliță, contabil cu valorificările la cooperativa Bănțarul Superior, raionul Caransebeș, regiunea Timișoara, o scrie în colaborare cu tovarășul gestionar Moise Bugariu.

Spre a realiza acest nou „Fals tratat de vînătoare“, autorii lui fac orice fals. Gestionarul face bon fals cînd vinde mărfuri cu suprapret, iar contabilul e tratat ca prezent la slujbă cînd pleacă zilnic la vînătoare. Cartea dumnealor va avea o prefață, scrisă de tovarășul contabil șef Obrejan Păun, care tot la ora 12 vine zilnic la servicii, dar nu ca înainte, pe ferite, ci — de cînd scrie — întîrzie pre față.

Am transcris facturi nelegale.

Rectificăm: Am transmis lecturi literare.

* * *

La cererea cetățenilor din orașul Buzău, transmitem „Ciocîrlia“, cîntată din nai, pentru că n-ai să găsești în tot Buzăul un restaurant mai neîngrijit ca „Ciocîrlia“. În acest local de clasă I e o murdărie clasa-ntîi.

Nu transmitem și cîntecul „Am un leu și vreau să-l beau“, pentru că la „Ciocîrlia“ nu se servește bere la țap, care costă un leu, ci doar la halbă, care costă... doi lei, (1,50 halba și 0,50 restul pe care nu-l dă nici un ospătar).

Pentru ospătarul Oprică, transmitem de trei ori „Cărruie, cărruie“, că și el în timpul serviciului tot pe trei cărruși umblă.

În pauzele dintre cele două cîntece, vom transmite lecturi literare.

Se va citi istorioara instructivă „Butoiul lui Diogene“.

A fost odată un grec, numit Diogene, care avea drept singură avere un butoi, în care locuia, și zicea că e fericit.

Însă tovarășii de la Statul Popular al comunei Artanu-Raci, raionul Strehaia, regiunea Craiova au patru butoaie de cîteva mii de litri — adică mult mai mari decît al lui Diogene — și se declară, totuși, nemulțumiți. Pretind să și le ia înapoi cei de la G. A. S. Turcești, raionul Filiași, care — de trei ani, de cînd aveau în Raci o secție — le lasă să zacă acolo, plouate, ninse, arse de soare.

Da. Trebuie să le lipsească o doagă... a acestor butoaie.

* * *

Transmitem, în continuare, cîntece cerute de ascultători.

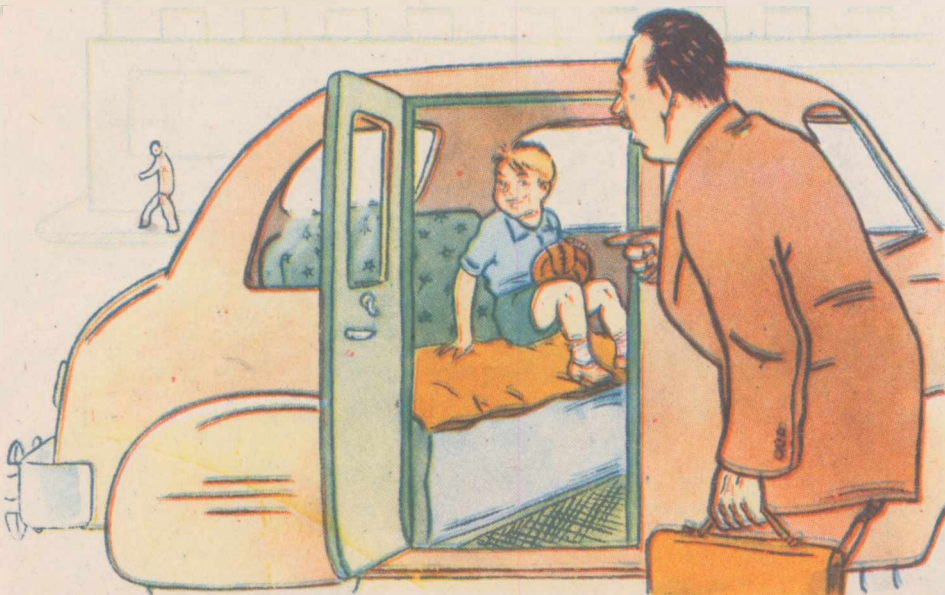
La cererea ascultătorilor din raza ocolului silvic Oituz, raionul Tg. Ocna, regiunea Bacău, și în speranța că va... auzi și cine trebuie, transmitem cîntecul „Ce te legeni codrule“.

Codrul din cîntec și pădurile sale anexe din Lunca Troțușului și de la locurile numite „Dumbrava“ și „Stîncile“, se leagă... fiindcă li se taie copacii și li se fură, luînd calea unor adrese particulare. (I. Anton, Fărtade, Ioan Langhen, Andrioaia Andrei Bătrînul, G. Ianoș și Trifu, din satele vecine).

Paza pentru ca lemnele furate să ajungă la adrese, e făcută de personalul de pază: pădurarul Pascaru, brigadierul Burlacu și ajutoarele lor: Ianoș Sima, Gh. Ungureanu și Sima Alexandru.

Cu acest cîntec, emisiunea noastră de azi a luat sfîrșit, sperînd noi că au să ia sfîrșit și cele... cîntate mai sus.

Unii tovarăși nu arată aceeași grijă față de bunurile întîrprinderii la care lucrează, ca pentru ale lor proprii.

— Dacă vrei să stai cu picioarele pe pernă, dă pătura la o parte: e a noastră

Desen de FRED GHENĂDESCU

METODĂ DE „INSPIRAȚIE”

Cură de apă

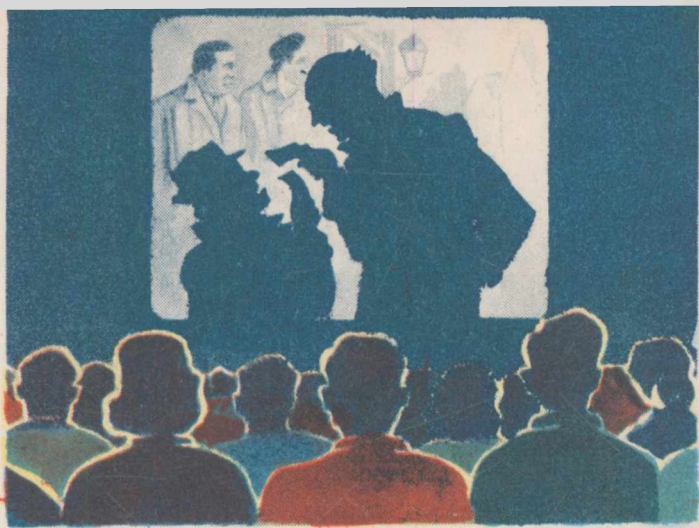
de JACK FULGA și H. NICOLAIDE

Doi prieteni trimiși la odihnă s-au întâlnit pe „Drumul izvoarelor” la Olănești)

COSTIN: Hai noroc, frate Marine!
MARIN: Bine te-am găsit, Costine!
COSTIN: Ce mai faci?... Ce e cu tine?
MARIN: Ce să fie? Nu mi-e bine...
 Am venit aici, la ape,
 De vreo săptămână-aproape
 Dar degeaba. Cît aș bea,
 Tot mă-njunghie coala...
COSTIN (mirat): Ești de-o săptămână?
MARIN: Da!
COSTIN: Nu te-a văzut nimenea.
 Unde-ai fost?
MARIN: Păi, am fost dus.
COSTIN: Unde, bre?
MARIN: Pe munți în sus...
COSTIN: Și te miri că nu ți-e bine?!
MARIN: Nu mă mir... dar tot mă ține.
COSTIN: Păi, te ține, măi Marine,
 Că pe munte o fi bine
 Dar zilele nebăute
 Inseamnă zile pierdute...
 Și-un tratament început
 E rău dacă-i întrerupt.
MARIN: Am pierdut opt păhărele,
 Dar șapte-am și scos din ele.
 Că de-un ceas de cînd venii,
 Beau mereu, s-ajung la zi.
COSTIN (serios): Aoleu! Păi, nu se poate,
 Trebuie să bei în rate,
 Că de bei așa, Marine,
 Te duci, mădă, nu te mai ține.
 Ce, bei așa cum vrei tu?
 Dar cum?
MARIN: Cum vrea doctoru'.
COSTIN: Păi, el vrea să bea din „șase”
MARIN: Ce-s nebun? Aia miroase...
COSTIN: Și atunci din care bei?
MARIN: Păi, știu eu? Aș bea din „trei”...
 Da' are și-aia un „buchet”
 Că mai bine-aș bea oșet.
COSTIN: Și-atunci din ce bei, băiete?
MARIN: Beau din cană cînd mi-e sete,
 Ori de nu, nu beau nimic.

COSTIN: Halal cură, ce să zic!
 Atunci de ce-ai mai venit?
MARIN: Să mă-ntorc înzdrăvenit
 Sănătos și vindecat
 Fără pietre la ficat.
COSTIN: Păi, cum vîd c-ai apucat
 O să te-ntorci fără ficat
 Numai pietrele din tine
 Or s-arate mult mai bine.
MARIN: Apa, știu, nu e gustoasă
 Că e apă sulfuroasă
 Da-i vorba că-ți face bine.
COSTIN: Știu, știu... să faci la tine...
MARIN: Păi la mine a și făcut
COSTIN: C-am băut și-anul trecut
 Și de' faci și tu ca mine
 Să vezi că nu te mai ține!
MARIN: Bine, frate, asta-i viașd?
 Cum mă scol de dimineașd
 S-o pornesc c-un păhărel
 Să beau cîte-un pic din el...
 Tot cu nasul în pahar
 De parc-ar fi Cotnar?
COSTIN: Beau un strop, mai fac un pas
 Și-mi iese Cotnarul pe nas...
MARIN: Aș bea eu la o adică
 Dacă ar fi o secărică.
COSTIN: Știu c-așa e mai plăcut
 Dar cît timp nu ți-a trecut
 Trebuie să bei din „șase”
MARIN: Că sînt ape sănătoase
COSTIN: Și dacă te ții de ele
MARIN: Scapi de junghiuri și belele.
COSTIN: Ce vorbești?
MARIN: Pe cîntea mea!
COSTIN: Bine, frate, atunci oi bea...
MARIN: Să-ți mai dau încă un sfat:
COSTIN: Seara, la zece, în pat!
MARIN: Că la cura ta termală
COSTIN: Și odihna-i principală.
MARIN: La zece?!.. Alte ponoase!
COSTIN: După ce că beau din „șase”
MARIN: Vrei să intru în dormitor
COSTIN: 'Naintea gănilor?!
MARIN: Cine se culcă la zece?
COSTIN: La zece, omul petrece.

COSTIN: Și din cînd, în cînd, așa,
 Bem și noi cîte ceva.
MARIN: Și ce bei: caldă sau rece?
COSTIN: Bem din ăl de doisprezece.
MARIN: Doisprezece, măi Marine?
COSTIN: Unde-i asta, unde vine?
MARIN: Că n-am auzit să fie.
COSTIN: Este, măi, la prăvălie,
MARIN: Ai putea și tu să iei
COSTIN: Că e numai doi'șpe lei.
MARIN: Cum, Marine, stai pușin!
COSTIN: Apd de izvor?
MARIN: Nu, vin.
COSTIN: Ne-adunăm cu toți la Nișd
MARIN: Și-ncingem o perinișd
COSTIN: Sau un tango din Sevilla
MARIN: De se cutremurâ vila...
COSTIN: Și-ăla care se-odihnește
MARIN: Cum mai doarme?
COSTIN: Il privește.
MARIN: Eu-il întreb pe el de ce
COSTIN: Toată noaptea sforăie?
MARIN: Da, dar vezi că noi venim
COSTIN: Aici să ne odihnim.
MARIN: Că de-am face toți așa,
COSTIN: Cum zici că faci dumneata
MARIN: Unul saltă pe podea,
COSTIN: Altul cîntă cu oboiul
MARIN: Și-altul joacă tontoroiiul,
COSTIN: Cine se mai odihnește?
MARIN: Cam așa e...
COSTIN: Păi, firește.
MARIN: Chiar mă duc să-i spun lui Nișd
COSTIN: Că-asi nu fac nicio perinișd
MARIN: Duminică seara, da.
COSTIN: Și la club!
MARIN: Așa! Așa!
COSTIN: Poate vîi și dumneata...
MARIN: Cum să nu, cu bucurie.
COSTIN: Salutare și frăție!
MARIN: Stai, frate, unde-ai plecat?
COSTIN: E zece! Mă urc în pat!
MARIN: Că miine cînd soarele-i sus
COSTIN: Iau paharul și m-am dus...
MARIN: Iar în „excursii muntoase”?
COSTIN: Nuuu!... Mă duc să beau din „șase”!

Cînd se vînd două bilete pentru același loc.

Desen de OVIDIU SĂCUI.

Negru pe alb

● Duminică 23 mai, stațiile noastre de radio au transmis în cadrul „buletinului sportiv“ de la ora 10 seara, rezultatul meciului de fotbal Uruguay-Elveția (3-3) disputat în Elveția.

A doua zi, luni 24 mai, ziarul „Sportul popular“ (nr. 2426) la rubrica „scurte știri externe“ scria că: „la sfîrșitul acestei luni“ (adică... mai!) „echipa Uruguay va sosi în Europa și va susține un prim meci cu reprezentativa Spaniei“.

Teribilă, echipa asta a Uruguay-ului! nici n-a apucat bine să sosească în Elveția ca să joace cu Spania, și a și jucat în Elveția cu... Elveția! Ce-o fi fost cînd'a și... sosit!

Ce-a mai fost, nu știm, că... n-am mai urmărit „știrile externe“ ale „Sportului popular“.

● Ziarul „Informația Bucureștilui“ publică în nr. 239 articolul intitulat „Sfaturi legumicole. Întreținerea culturilor de legume“. Articolul e nesemnlat, dar e scris desigur de un specialist.

În coloana întâi, paragraful al treilea de sus, se spune:

„Buruienile sau sărurile minerale și apa din pămînt, ca și lumina și bioxidul din aer, infectează culturile cu diferite boli...“.

E clar: apa și lumina sînt dușmani ai culturilor de legume: le infectează. Deci urmează să cultivăm legume... pe întuneric și... fără apă!

Iar în coloana a treia, paragraful, al treilea de jos, e pomenită o boală de care suferă „varza și alte legume din familia ciupercilor“.

Se poate. Dar nu ne privește. În țara noastră nu cultivă nimeni așa ceva.

„Varză din familia ciupercilor“ cultivă numai specialistul ziarului „Informația Bucureștilui“.

● Ziarul „Știința tineretului“, publică în nr. 1554 (pagina a doua) o corespondență semnată Beno Dumitrescu, intitulată „O nouă expoziție în orașul Bacău“.

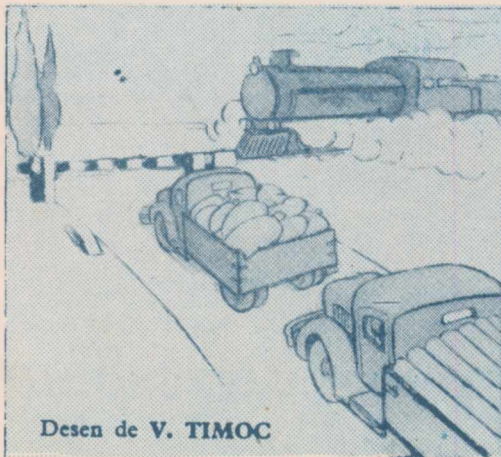
Între altele, corespondența spune că „Fabricile de postav din Huhuși și Proletarul din Bacău expun frumoase stofe și șesături, pleduri, pantofi de piele, în cele mai variate culori și modele“.

Factul e senzațional! Iar modestia... făptașilor, inexplicabilă. Cînd niște fabrici de postav produc pantofi de piele, acești pantofi nu trebuie trimiși la expoziție ci la... muzeu!

Sau, dacă nu chiar pantofii, măcar... fraza din corespondență.

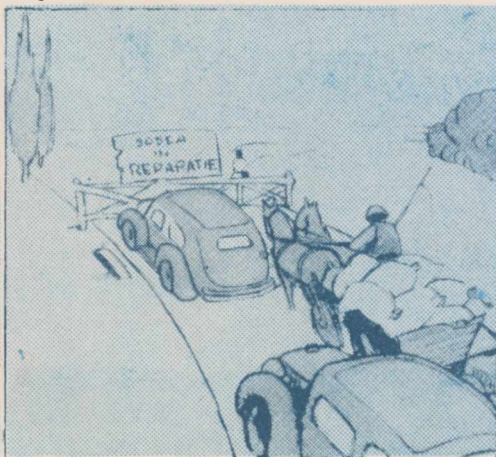
Sfatul popular din Hîrlău a barat circulația pe strada principală pentru „a nu se prăfui magazinul de stat nou înființat“

CIRCULAȚIA POATE FI OPRITĂ DE...

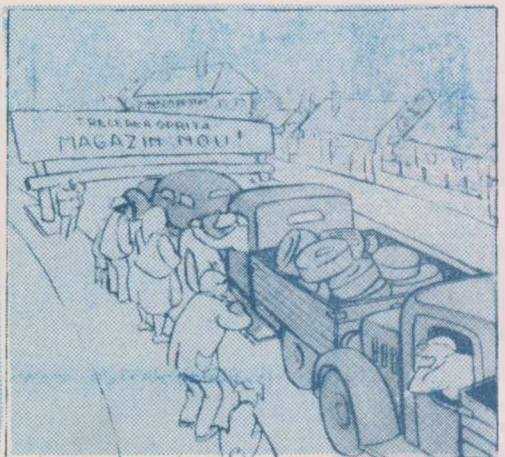

Desen de V. TIMOC

O barieră de cale ferată...

...de reparațiile necesare poselei...

...de un nou magazin de stat!
(Invenția sfatului popular din Hîrlău)

PROBLEME DE ARITMETICA

În aritmetică sînt patru operații: adunarea, scăderea, înmulțirea și împărțirea.

În lecția noastră de azi vom da cite un exemplu din fiecare operație, dar nu în ordinea din manual, ci în ordinea în care s-a...operat. Dăm: o înmulțire, o împărțire, o scădere și o adunare.

Dragi școlari, atențiune! Lecția începe.

Înmulțire

Dacă la cantina „1 Mai“ din Urziceni, responsabilul Irimia și gestionarul Apostol primesc de la abonați cite 25 de lei pentru cite o cartelă care costă 21 de lei și, pretinzînd că n-au mărunțis, nu dau restul de 4 lei, ce operație fac ei?

Răspuns: fac o operație de înmulțire. Își înmulțesc veniturile personale.

* * *

Împărțire

Dacă la cantina Lunea III-Jieț sînt, pentru citeva sute de persoane, numai 42 de tacimuri, ce operație trebuie făcută, ca să aibă fiecare persoană tacim?

Răspuns: trebuie făcută o operație de împărțire. (Vedem de cite ori intră „împărțitorul“, în „deîmpărțit“, iar rezultatul obținut se numește „cît“).

În cadrul acestei cantine, deîmpărțitul e 42, iar... împărțitorii (tacimurilor) sînt administratorul Iopek și contabilul Udriou.

Și zicem: de cite ori intră administratorul și contabilul în... cantină, ca să constate lipsurile și să le remedieze?

Răspunsul este: nu intră niciodată sau, dacă intră, se fac că nu văd ce lipsește.

Deci rezultatul operației („cîtul“) este... întrebarea: cit timp va mai dura la această cantină, această situație?

* * *

Scădere

Dacă tovarășul Gruber Filip, șef de echipă la un șantier al întreprinderii Sovrommetal-Construcții a propus, din 1953 pînă în 1954, trei felurite inovații, dar întreprinderea (neavînd cabinet tehnic propriu) l-a trimis pe inovator la cabinetul tehnic al combinatului S. R. M. Reșița, iar acest cabinet tehnic (neavînd atelier propriu pentru executarea prototipurilor) l-a trimis pe inovator să-și execute prototipurile unde o ști și să-i comunice pe urmă și cabinetului rezultatele, — ce fel de problemă e aceasta?

Răspuns: e o problemă de scădere. Problema și-o pune inovatorul, întrebîndu-se cînd va izbuti să-și realizeze inovațiile, iar... scăderea e a celor două întreprinderi, care așa înțeleg să încurajeze pe inovatori.

* * *

Adunare

— Acum, dragi școlari, puteți da voi și un exemplu de adunare?

— Da, tovarășe profesor! Eu am văzut într-o zi, o... adunare de 16 persoane în fața ghișeului pentru eliberarea coletelor, la poșta din Orașul Stalin. Aceste persoane îl așteptau de o oră pe funcționarul de servicii, care lipsea de la post în timpul programului. Alteori, acest birou e deschis dimineața mai tîrziu, și e închis seara mai devreme. Iar cînd funcționarul a venit, am văzut și altă operație de adunare. El a început să... adune bani de la cetățeni: cite 20 de bani pentru fiecare zi de ședere a unui colet la poștă, deși coletele stau acolo din vina poștei, care nu-i avizează pe cetățeni la timp.

— Ai răspuns bine. Acestea, dragi școlari, au fost două bune exemple de adunări... de care n-avem nevoie în aritmetică.

Matematician:

C. CRISTOBALD

(Autori consultați: corespondenții Ștefan Androne, Ploești; Straton Nicanor, Timișoara; Ion Diaconu, Orașul Stalin).

URZICA SPORT

MECI REVANȘĂ

Un meci se poate pierde din mai multe cauze:

— din lipsă de antrenament;
— din lipsă de orientare tactică;

— din pricina „ghinionului“.

Ghinionul (individual și pe echipe), e deosebit de important din punct de vedere sportiv. După cum susțin de obicei jucătorii, el aparține echipei învinse în cantități mari, („ghinion cu carul“).

Fie din cauza ghinionului, fie din toate cauzele posibile la un loc, echipa de fotbal „Recolta“ din Negoești a pierdut la 16 mai a.c. meciul cu echipa „Pro-

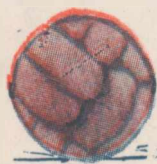
gresul“ din Călărași. Jucătorii de la „Recolta“, nemulțumiți, s-au hotărât să-și ia revanșa într-un meci „tare“.

Meciul revanșă a avut loc imediat. Însă nu pe terenul sportiv ci... în cabine, unde jucătorii echipei de fotbal „Recolta“ au recoltat o categorică și zdrobitoare victorie (la pumni) asupra jucătorilor de la „Progresul“ cit și asupra arbitrilor. — „I-am făcut chisăliță!“ — ziceau cei de la „Recolta“, după revanșă.

Este clar că în această „Recolta“ se găsește multă neghină. C. C. F. S. ar trebui să ia măsuri urgente pentru plivit,

— Ceraghios e Ionescu asta de la planificarea Sintem abia în 3 ale lunii, și el lucrează de parcă am fi cel puțin în 20.

Dragă urzico

DRAGĂ URZICO,

Te rog să intervii pe lângă „Programul de radio“ la care sînt abonat, ca în loc să apară săptămînal, să apară anual.

Apărînd săptămînal, mi-l aduce poșta locală, mai totdeauna... după ce-au trecut și săptămîna și programul.

Dacă ar apărea anual, mi-ar putea fi adus și cu întîrziere de cîte două-trei luni. Paguba ar fi mai mică. Anul, știi, e mai lung decît săptămîna, și — cu orice întîrziere mi-ar sosi abonamentul — tot așa mai apuca ceva din programul de radio pe anul în curs.

Ilie Diaconu
str. Ilie Pintilie, 7
Orașul Stalin

URZICO DRAGĂ,

Țin să aduc mulțumiri publice ceasornicării „Tehnica metalurgică“ din Galați, pentru modul prompt și conștiincios în care își servește clienții.

Am dat la această ceasornicarie, în aprilie 1953, un ceas la reparat. Și nu mi l-a ținut mult: numai un an. Iar cînd mi l-a restituit, ce să-ți spun: mi-a stat ceasul!

Însfîrșit, vorba vine. Fiindcă nici nu mergea. Mi-a fost restituit, așa cum îl dădusem: nereparat. D-aia vreau să-ți mulțumesc. Îți dai seama, că dacă

mi-l repara, să zicem într-o săptămîna-două, însemna că în curs de un an se mai strica de cîteva ori (fiindcă îl repara prost) și mă băga mereu la cheltuială.

Dar așa, mi-a făcut o mare economie.

Grigore Teodorescu
str. Nikos Beloiannis, 20
Galați

URZICUȚO,

Sînt mare proprietar. Zău. Sînt proprietarul unei mari... stații de radioamplificare

Stația a cumpărat-o în 1950, Oficiul Extracție al schelei Băicoi. Apoi a fost trecută în inventarul Oficiului Bunuri Comune, care administrează bunurile Schelei.

În 1953, stația s-a defectat. După multe peripecii, am obținut în 1954 să fie reparată de către cooperativa „23 August“ din Plocești. (Eu sînt la această stație, operator). Dar nu vrea nimeni să plătească reparația. Oficiul Extracție nu plătește, fiindcă nu mai e proprietarul stației, deoarece a fost trecută în inventarul Oficiului Bunuri Comune, iar acest oficiu nu plătește, spunînd că n-o are pe inventar, deci nu e proprietarul ei.

Așa că, acum, această stație nu e a nimănui. Singurul ei stăpîn sînt eu. Și ca proprietar al ei, mă gîndesc s-o donez cuiva

care ar fi dispus s-o repara. O reparați tu? Ți-o dau.

Ion Bătrînu
schele Băicoi.

URZICO,

Ne e sete. Dar tovarășilor de la Sfatul Popular nu le e. Că dacă le-ar fi și lor, s-ar îngriji de pompele de apă de pe străzi.

Pompe sînt. Dar apă nu e în toate. Doar în cîte una, la cîte patru-cinci străzi. Celelalte nu merg. În schimb mergem noi cîte o jumătate de ceas, de la un capăt la altul al orașului, cu cîte un borcan, după apă.

Cu borcane, fiindcă găleți n-avem. Găleți sînt. Dar nu aici. La Petroșani. Și chiar de ne-am duce pînă acolo, nu ni s-ar vinde. Sînt numai pentru instituții. Dar instituțiile nu cumpără, că au. Iar nouă nu ni se vind, că nu sîntem instituții.

Și ce dacă! Avem și noi, din cînd în cînd, și apă și găleți: cînd plouă cu găleata.

Viorica Hălmăgeanu
Elena Tutușianu
Lupeni

DRAGĂ URZICO,

Eu știam pînă acum de existența cîtorva soiuri de lapte: lapte dulce, lapte acru, lapte

bătut și lapte pasteurizat. Iată că tovarășii de la U. R. C. A. D. Pitești au scornit un nou soi de lapte: lapte birocratizat. Dacă te interesează, îți dau și modul de prelucrare a laptelui ca să devină birocratizat. Iată-l:

Colonia de copii din Ștefănești primește laptele ce i s-a repartizat dela U. R. C. A. D. Pitești. U. R. C. A. D.-ul din Pitești ridică laptele dela G. A. S. Ștefănești, care se află la o distanță de o sută de metri de colonia de copii.

În loc să lase laptele convenit coloniei la Ștefănești, reprezentantul U. R. C. A. D.-ului îl transportă la Pitești, cale de vreo zece kilometri, de unde îl ridică apoi colonia. Carevasăzică, în loc de o sută de metri, zece kilometri. Astfel se obține, dragă Urzico, laptele birocratizat.

Din păcate însă, acest lapte nu are căutare pentru că are diverse mirosuri neplăcute: miroase a pierdere de timp, a risipă (de benzină) și, desigur, a birocratie.

R. Gălățeanu
Ștefănești

„URZICA“

Revistă bi lunară de satiră și umor
Redacția: Calea Victoriei Nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție: 4.28.15. Secția scrisori: 4.63.34.
Secția viața internă: 4.72.23

Cînd plaja este neîngrijită

—Ce faci cu salteaua aia?
—O aștern pe plajă, to-
varășe președinte, peste
scauți și bolovani.

Simt că am întinerit
cu 20 de ani!

E cam incomod.
Data viitoare a-
duc canapeaua.

Asta nu-i dre-
Urzicat ar tre-
să fie S fa-
popular loc-
nu eu!

Nu se merge ușor cu
cataligele astea, dar sînt
sigură că am lansat o
modă nouă.

Cred că e cazul să slăbesc cite-
va kilograme; au început să
pîrîie scindurile!